

BĘK (1) *sb m*

N sg bęk.

Sł stp brak, Cn s.v. bęczenie, Linde bez cytatu: bek.

*Wyraz dźwiękonaśladowczy; bęk, głos wydawany przez bąka (ptak i owad): A zątym wnet od około ftojących były ftyfzáne gwałtownych rázow y bicia trzałki/ y kołátánia/ y częfste niewiedzieć od kogo ięki/ pęki/ fteki/ (marg) Ięk/ pęk/ ftek/ męk/ bek [błędnie zam.: bęk]/ słowá Mazoweckie.
(-) StryjKron 350 marg.*

*Cf BECZENIE, 1. BEK, **BEKANIE**, BĘCZENIE*

KN